

„Mhm?“

„Posodi mi do jutri knjigo!“

„Kaj?“

„Vanček, posodi mi, samo do jutri! Jutri, ko prideš, pa ti jo dam.“

„Čemu ti bo?“

„Gledala bi še danes.“

„Ti tako ugaja?“

„O, da, Vanček jako.“

„Pa mi jo strgaš?“

„O, ne, Vanček.“

„Pa zamažeš?“

„Res da ne, Vančak. Lepo te prosim.“ Prosile so ustnice, prosile oči, prosile rokce.

„No, jaz danes tako nimam časa. Ampak pazi nanjo!“ Vanček se je spomnil, kako je prej mučil Maličko in hotel ji je napraviti zdaj to veselje, da ustreže njeni prošnji. „Moram tako domov. Samo ne zamaži mi je in ne raztrgaj,“ in že ga ni bilo.

Malička ni gledala za njim, ni se mu zahvalila, slišala je le: Imej jo! Imej jo! — Imela jo je, ki ji je tako ugajala in našla je pot v deželo, do katere ji je odprl vrata Vanček, še lepšo si je slikala njena duša, ni videla, ni slišala nič . . . Knjigo si vzame v naročje, gleda sliko za sliko, vsa zamaknjena zre lepo kraljično, zre krasnega kraljeviča . . . belci drvijo, pa ne čuje se voza po težkih preprogah . . . kraljevič se nagiba k princezinji . . . izpregledava . . . zdaj — zdaj že drve spet belci v deželo zlato, solnčno . . . Oj, kako je lepa ta princezinja, oj, kako je dober ta kraljevič.

Sedela je Malička zunaj pri svoji solnčnici ta dan, sedela drugi dan in gledala v to zlato deželo solнца in pravljic . . .

(Konec.)

Pesemca o maku.

*Ej, kako zvedljivo
mak tam pogleduje,
ej, kak nagajivo
mi pomežikuje,
oj, ti rdeči mak!*

*Kakor zlata sreča
se med klasjem maja,
kakor zlata sreča
mak mi ta nagaja,
oj, ti rdeči mak!*

*Makec, rdeči makec,
nagajivček mak!
Makec, bom te vtrgal
in pripel za trak,
oj, ti rdeči mak! —*

*Maček, nagajivček,
daj mi še mežikaj,
maček, lahkoživček,
daj še, daj hihikaj
za klobukom, daj!*

Cvetko Gorjancev.

